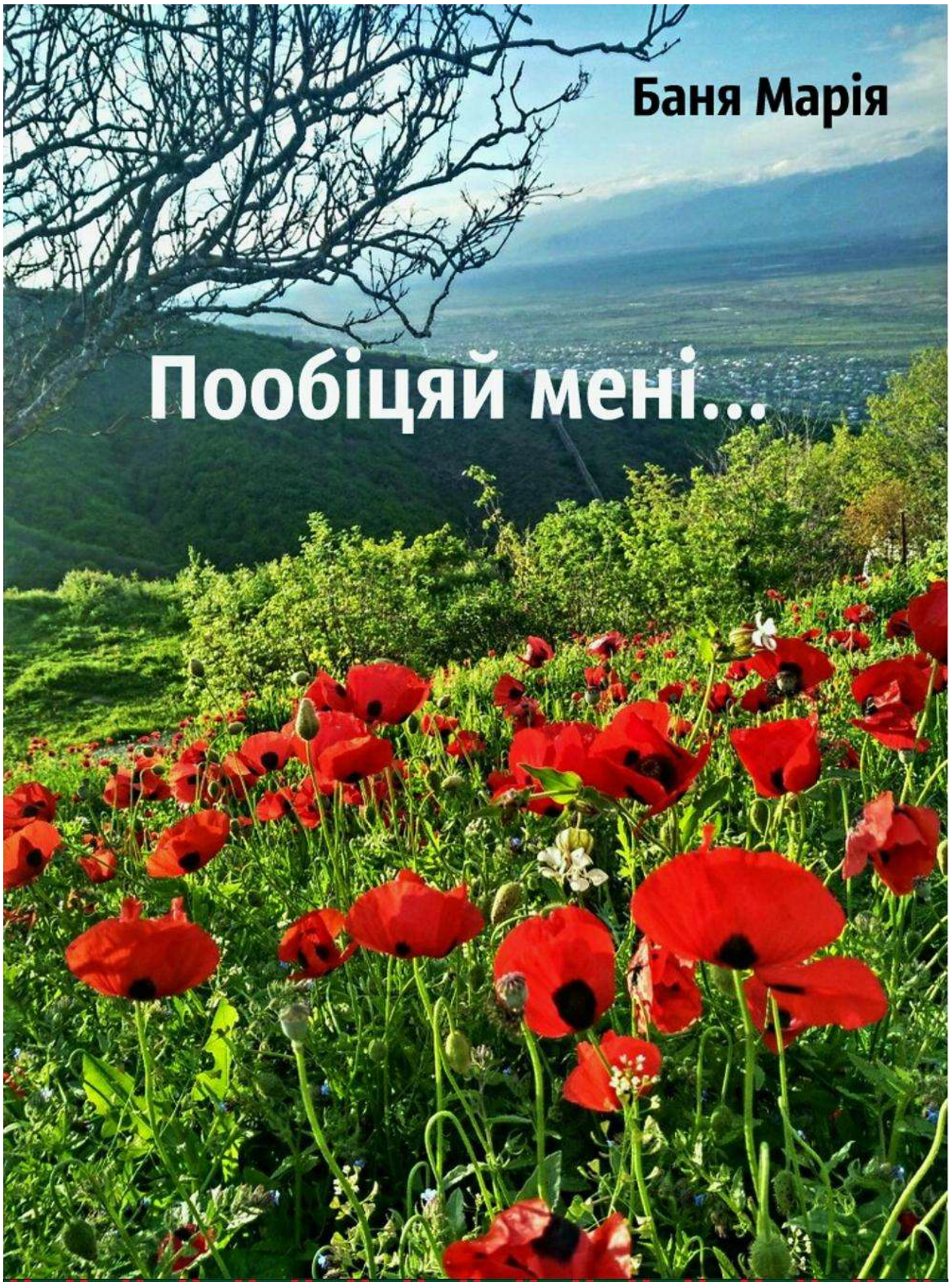

Баня Марія

Пообіцяй мені...

Пообіцяй мені

Просто пообіцяй мені сьогодні і назавжди
бути такою ж відданою, йти до своєї мети.
І що б там далі не коїлось, що б не траплялось там,
просто пиши співаючи дітям і їх батькам.

Ти обіцяй зустрітися і повертайся знов,
і збережи між віршами першу свою любов.
Знай, що життя шляхи -це павутина днів,
але крокуй упевнено, йди до своїх вогнів.

Все, що ти хочеш, трапиться, мрії в твоїх очах,
всі ми однаково дивнії, нам би твоїх наснаг.
Нам би читати вірші все, вірити в теплі дні,
просто пиши співаючи, пообіцяй мені.

І кому з нас потрібна та Франція

І кому з нас потрібна та Франція,
Коли вдома чекають обійми?
Посміхнувшись, прокинуся вранці я,
Запишу на шпалерах мрії.
Вип'ю наспіх холодної кави,
Кину погляд у дзеркало в ванній,
І згадаю, як ми засинали,
Проводжаючи зіроньку ранню.
За порогом життя неупинно
Понесе мене хвилями судеб.
А я буду чекати години,
Коли разом знову ми будем.
День розважливо буде спливати,
Просипаючи в місто утому.
А я буду тихенько співати,
І спішити до тебе. Додому.

Я зіграю з тобою в хованки

Я зіграю з тобою в хованки,
Буде нам таємниче солодко,
По-дитячому трохи дивно.

Ми сховаємось за проміння,
За колони із сонячних хмар,
Де не знайде нас лиха дзвонар.

Будем ми малювати море,
Утікаючи в хвилі від горя,
І загубимось в бездні ідей.

Розуміння звичайних людей
Не потрібне. Шукаючи долі,
Станем ми на всю голову хворі.

Нашу гойдалку не зупинити.
Це - життя. Його треба прожити,
Але так, щоб було що на згад.

Біжучи, не дивися назад.
Відчини потаємні дверці
І сховай мене в власному серці.

Я лЮблю це життя!

До дідька все, я лЮблю це життя!
Жахи й скорботи награні і дикі,
Хоча вважають, що вони великі,
Але насправді - іскри небуття.

Ми живемо, черпаючи натхнення!
Веселий гомін розумів й думок,
І пісня ллється, наче той струмок,
І чай смачніший, якщо є варення.

Дороги наші – павутина світу:
І тепло на душі, як є одна,
Назустріч з котрої вертається весна;
Ми біжимо до неї, наче діти.

В дитинство вже немає вороття.
Та нам начхати. Буде так, як треба.
І хоч нам не дістати зірки з неба,
До дідька все, я лЮблю це життя!

Взаємне кохання

Фіранку сколихнула темна ніч,
І на її обличчя впала тінь.
Вона з своїм коханням віч-на-віч,
А з серця рветься пісня вдалечінь.
Невже насправді сталась та розмова?
Хіба реально те, що й він кохав?
О слава Богу, їх з'єднала доля,
Із сотень інших він її обрав.
Тепер у неї сонечко в долонях
І вогник у очах ясний горить.
А думки всі давно в його полоні,
Лише згадає – серденько тремтить.

У той же час у домі, що навпроти,
Бринить струна під пальцями його.
Він не чіпав гітару свою доти,
Доки шукав коханнячка свого.
Тепер все знову має сенсу бути,
І нахилилось небо до землі.
Немає в світі кращої отрути,
Ніж та любов, у котрій лиш вони.
Тепер у нього є єдина мрія,
Весна у серці, птаха у руках.
Вона для нього віра та надія,
І образ цей малює у піснях.

Дві різні долі вмить злились в'єдино,
І ритм биття сердець один у них.
Вони кохають щиро, неупинно,
А нам вже час залишить їх одних.

СТАНЬ ЩАСЛИВОЮ

нехай сьогодні буде гарний день,
і небо нам сміється зливою.
ти не дивись на похибки людей,
сьогодні неодмінно стань щасливою.

у голові бентежить чортеня,
а коло серця янголи клеочуть.
цей вічний бій насправді - маячня,
ми коїмо лиш те, чого душею хочем.

на перехресті сонячних доріг
бажаєм бачити одну його фігуру.
цей лицар світу щастя уберіг,
і вивів у баланс температуру.

його превічний образ - глибина,
така, що в мрійника в очах буває.
і поруч він, як десь луна весна,
вона тепло без нього не співає.

ЩОСЬ

самобутня героїня чийхось думок,
чи то сонце, чи богиня, чи легкий димок.
раз на раз вертає усміх подихом своїм
і мандрує між рядками зоряних країн.
лине пісня поміж снами зморених людей,
та закохує відрада сяючих очей.
все іде, усе минає і ллється крізь час,
і нехай життя дрібниці не турбують вас.

нездоланна і невпинна, плекає весь світ,
засинає, коли сонце входить у зеніт.
мріє книгу написати про дива планет,
і, можливо, заснувати мрійників квартет.
а поезія лунає містом потойбіч,
нашу пані огортає мандрівниця ніч.
і вона зникає знову. як-то їй жилось?
я не знаю, що за образ. хай це буде...щось.

Україно

Моя мила рідна ненько, моя Україно.
Я твоя дочка маленька, я твоя дитина.
І мені так сумно, мамо, що ти зараз плачеш.
Що тобою лихо знано, що весни не бачиш.
Мені, люба, душу травлять ті оскаженілі,
Що твоїх же діток гублять, кладуть у могили.
Що деруться тобі в серце, залишають рани,
Посипаючи їх перцем, одчиняють брами.
Що ведуть у глиб емоцій, до кохання й миру.
Там, де душі у потоці відлетять до виру.
Там, де кожен буде вдома, добрий та щасливий,
Де не втрутяться утома і цей світ вразливий.
Мені, мамо, дуже прикро, що війна триває,
Але віра ще не зникла, і надія з нами.
Ми чекаєм і благаєм, щоб усе скінчилось,
Боротьба та, що триває, як сон розчинилась.
Моя ненько, ми з тобою, ми були і будем.
Ми за тебе головою присягали людям.
Ми, вітчизно моя рідна, не здамось руїні,
Всі ми діти твої гідні, наша Україно!

Зміст

Пообіцяй мені.....	2
І кому з нас потрібна та Франція.....	3
Я зіграю з тобою в хованки	4
Я люблю це життя!.....	5
Взаємне кохання.....	6
стань щасливою.....	8
щось	9
Україно	10